

Herran lupaus Ap.t. 22:30-23:35

22:30. Koska komentaja tahtoi saada varmaa tietoa siitä, mistä juutalaiset Paavalia syyttivät, hän päästi seuraavana päivänä hänet kahleista ja käski ylipappien ja koko neuvoston kokoontua. Sitten hän vei Paavalin alas ja asetti hänet heidän eteensä.

23:1. Paavali kiinnitti katseensa neuvostoon ja sanoi: "Miehet, veljet! Tähän päivään asti minä olen **elänyt Jumalan edessä omatunto täysin puhtaana.**"

2. Silloin ylipappi Ananias käski vieressä seisovia lyömään häntä suulle.

3. Paavali sanoi hänelle: "Jumala lyö sinua, sinä valkoiseksi kalkittu seinä! Sinä istut tuomitsemassa minua lain mukaan ja käsket vastoin lakia lyödä minua!"

4. Ne, jotka seisoivat vieressä, sanoivat: "Herjaatko sinä Jumalan ylipappia?"

5. Paavali vastasi: "En tiennyt, veljet, että hän on ylipappi. Onhan kirjoitettu: 'Kansasi johtajaa älä solvaa.'"

6. Koska Paavali tiesi osan heistä olevan saddukeuksia ja toisen osan fariseuksia, hän huusi neuvoston edessä: "Miehet, veljet! Minä olen fariseus, fariseusten jälkeläinen. **Toivon ja kuolleiden ylösnousemuksen tähden minä olen tuomittavana.**"

7. Tuskin hän oli tämän sanonut, kun fariseusten ja saddukeusten kesken nousi riita, ja joukko jakaantui.

8. Saddukeukset näet sanovat, ettei ole ylösnousemusta, ei enkeliä eikä henkeä, mutta fariseukset tunnustavat nämä kaikki.

9. Huuto vain koveni, ja muutamat kirjanoppineet fariseusten ryhmästä nousivat väittelemään kiivaasti ja sanoivat: "Emme löydä tästä miehestä mitään pahaa. Jospa henki tai enkeli on puhunut hänelle."

10. Kun riita yhä kiihtyi, komentaja pelkäsi, että he repisivät Paavalin kappaleiksi. Hän käski sotilaiden mennä ja temmata hänet heidän keskeltään ja viedä kasarmiin.

11. Mutta seuraavana yönä **Herra seisoi Paavalin luona** ja sanoi: "**Ole rohkealla mielellä**, sillä niin kuin sinä olet todistanut

minusta Jerusalemissa, niin **pitää sinun todistaa minusta myös Roomassa.**"

12. Päivän valjettua juutalaiset tekivät salaliiton ja vanhoivat valan, etteivät söisi eivätkä joisi, ennen kuin ovat tappaneet Paavalin.

13. Tämän valaliiton teki yli neljäkymmentä miestä.

14. He menivät ylipappien ja vanhinten luo ja sanoivat: "Olemme kirouksen uhalla vannoneet, ettemme pane mitään suuhumme, ennen kuin olemme tappaneet Paavalin.

15. Pyytäkää te siis nyt yhdessä neuvoston kanssa komentajalta, että hän toisi Paavalin alas luoksenne, ikään kuin aikoisitte tarkemmin tutkia hänen asiaansa. Me olemme valmiina tappamaan hänet, ennen kuin hän pääsee perille."

16. Mutta Paavalin sisarenpoika sai kuulla väijytyksestä. Hän saapui kasarmille, meni sisään ja ilmoitti asian Paavalille.

17. Paavali kutsui luokseen yhden sadanpäälliköistä ja sanoi: "Vie tämä nuori mies komentajan luo. Hänellä on komentajalle jotakin ilmoitettavaa."

18. Sadanpäällikkö otti hänet mukaansa, vei komentajan luo ja sanoi: "Vanki Paavali kutsui minut luokseen ja pyysi tuomaan tämän nuoren miehen sinun luoksesi. Hänellä on jotakin puhuttavaa sinulle."

19. Komentaja tarttui hänen käteensä, vei hänet syrjään ja kysyi: "Mitä ilmoitettavaa sinulla on minulle?"

20. Hän vastasi: "Juutalaiset ovat päättäneet anoa sinulta, että veisit Paavalin huomenna alas neuvostoon, aivan kuin aikoisivat vielä tarkemmin tutkia hänen asiaansa.

21. Älä kuitenkaan suostu siihen, sillä yli neljäkymmentä miestä heidän joukostaan on väijyksissä. He ovat vannoneet, etteivät syö eivätkä juo, ennen kuin ovat tappaneet hänet. Nyt he ovat valmiina ja odottavat sinun suostumustasi."

22. Komentaja päästi nuoren miehen menemään sanottuaan hänelle: "Älä kerro kenellekään, että olet paljastanut tämän minulle."

23. Sitten komentaja kutsui luokseen kaksi sadanpäällikköä ja sanoi heille: "Pitäkää yön kolmannesta tunnista lähtien kaksisataa jalkaväen sotilasta, seitsemänkymmentä ratsumiestä ja kaksisataa keihäs miestä valmiina lähtemään Kesareaan.

24. Varatkaa ratsuja ja pankaa Paavali ratsun selkään, jotta voisitte **viedä hänet turvallisesti maaherra Feeliksin luo.**"

25. Ja hän kirjoitti seuraavanlaisen kirjeen:

26. "Klaudius Lysias tervehtii korkea-arvoista maaherra Feeliksiä.

27. Tämän miehen juutalaiset ottivat kiinni ja aikoivat tappaa. Silloin minä tulin paikalle sotilaiden kanssa ja pelastin hänet, kun sain tietää, että hän on Rooman kansalainen.

28. Koska tahdoin tietää, mistä asiasta he häntä syyttivät, vein hänet heidän neuvostoonsa.

29. Huomasin, että häntä syytettiin heidän lakiaan koskevista riitakysymyksistä. Mitään sellaista syytöstä ei ollut, josta hän ansaitsisi kuoleman tai kahleet.

30. Koska minulle on kuitenkin tehty ilmianto, että miestä vastaan on tekeillä salajuoni, lähetän hänet nyt heti sinun luoksesi. Olen myös kehottanut hänen syyttäjiään sanomaan sanottavansa häntä vastaan sinun edessäsi."

31. Saamansa käskyn mukaisesti sotilaat ottivat Paavalin mukaansa ja veivät hänet yötä myöten Antipatrikseen.

32. Seuraavana päivänä he jättivät ratsumiehet jatkamaan matkaa hänen kanssaan ja palasivat kasarmiin.

33. Saavuttuaan Kesareaan ratsumiehet antoivat kirjeen maaherralle ja veivät myös Paavalin hänen eteensä.

34. Kun maaherra oli lukenut kirjeen, hän kysyi, mistä maakunnasta Paavali oli. Saatuaan tietää, että Paavali oli Kilikiasta,

35. hän sanoi: "Minä kuulustelen sinua sitten kun myös syyttäjäsi saapuvat paikalle." Ja hän **käski vartioida Paavalia Herodeksen linnassa.**

Miten selvitä pettymysten ja masennuksen tullessa?

Yksikään ihminen ei selviä elämästään ilman pettymyksiä. Monet joutuvat myös niiden vuoksi masennuksen valtaan. Uskovatkaan eivät tee tästä poikkeusta. Mutta miten me Herran omat voimme selvitä niistä?

Ehkä suurimmat pettymykset uskova joutuu kokemaan siinä, kun hän joutuu näkemään omat lankeemuksensa, lihallisuutensa ja heikon pyhityksensä. Usein hän saattaa joutua kyselemään: "Näin syntisenäkö minun täytyy kulkea koko elämäni? Enkö voi milloinkaan tulla paremmaksi?" Oman vaelluksen surkeuteen pettyneille Herra antaa uuden rohkaisun: "Kyllä tiedän, millainen olet. Katso siksi tänäänkin verihaavoihini, jotka kertovat sinulle minun armoni riittävydestä. Minä olen sinun vanhurskautesi, tänäänkin syntisi ovat anteeksi annetut." *Missä synti on suureksi tullut, siellä armo on ylenpalttinen.*

Toinen pettymysten ja masennuksen aihe on epäonnistumisemme Herran työssä. Yritimme kertoa pelastuksen evankeliumin läheisillemme ja muille, mutta saimme vastaamme vain ivaa, torjuntaa ja välinpitämättömyyttä. Mikä minussa on vialla, kun kukaan ei ota vastaan ihanaa ja hyvää sanomaa synnin ja kuoleman voittaneesta Jeesuksesta? Paavalikaan ei välttynyt pettymyksiltä, mutta Herra antoi hänelle rohkaisun. Mekin saamme ottaa omaksemme saman rohkaisun, koska Herralla on yhtä hyvät armon ajatukset meitä kohtaan kuin Paavalillekin.

Herran lupaus

Raivoisa mellakka Jerusalemissa oli johtanut Paavalin pidätykseen. Seuraavana päivänä hän joutui juutalaisten korkeimman neuvoston kuulusteluun. Kokous päättyi

riitaan ja sekasortoon, josta jälleen kerran roomalainen joukko-osasto pelasti Paavalin. Yöllä vankilan yksinäisyydessä Herra kohtasi Paavalin ja antoi hänelle lupauksen. Askel askeleelta (23:12–35) Herra lähti sitten toteuttamaan yöllä Paavalille lupamaansa.

Haavoittunut mies

Voimme ymmärtää Paavalin käytöstä ja puheita vain sikäli, kun kykenemme samaistumaan hänen kohtaamiinsa olosuhteisiin. Edellinen päivä oli ollut melskeinen. Hänet oli piesty pahoin ja hänen henkensä oli säästännyt vain roomalaisen sotilasosaston yllättävä väliintulo. Paavalin fyysiset voimat olivat äärimmäisellä koetuksella. Hän oli sisäisesti hämmentynyt päivän yllättävistä käänteistä. Hengellisesti hän oli haavoittunut, koska hän oli epäonnistunut yrityksessään voittaa lihalliset veljensä evankeliumin puolelle.

Alakuloinen mies (22:30; 23:1)

Saadakseen selville, mistä Paavalia oikein syytettiin, roomalainen päällikkö kutsui koolle korkeimman neuvoston, Sanhedrinin. Ainoa kokouksessa mukana olleista, joka edes jotenkin asettui Paavalin puolelle, oli hänet sinne tuonut päällikkö. Muuten kokous huokui vihaa Paavalia kohtaan. Kokous oli kaikkea muuta kuin totuuteen pyrkivä oikeusistuin. Paavalin ensimmäisistä sanoista neuvostolle kuvastuu sekä Jumalan edessä vaeltavan omantunnon ihmisen asennetta että masennusta, joka oli hiipinyt hänen sydämeensä neuvoston paatumuksen tähden: *"Veljet! Koko elämäni, tähän päivään asti, minä olen elänyt Jumalan edessä vilpittömästi, omaatuntoani loukkaamatta."* (1)

Omien pettymystemme keskellä meillekin on tärkeää, että saamme elää hyvällä omallatunnolla. Se ei tietenkään tarkoita, ettemme lankeisi syntiin, vaan sitä, että välittömästi käymme Herran eteen, tunnustamme syntimme ja omistamme uuden omantunnon puhtauden Jeesuksen ristinuhrin perusteella. Jeesuksen veri riittää synteihimme.

Vihastuminen ja anteeksipyyntö (2–5)

Kun ylimmäinen pappi käski lyödä Paavalia suulle, hänessä leimahti vihastus. Se pyyhkäisi pois hänen masennuksensa: *"Sinä saat vielä iskun Jumalan kädestä, sinä kalkilla valkaistu seinä! Sinä istut oikeutta tuomitaksesi minut lain mukaan, mutta teet vastoin lakia ja käsket lyödä minua."* (3) Hänen vihastumisensa oli oikeutettua. Se nousi kiivaudesta totuuden puolesta.

Paavali ei kuitenkaan tiennyt, että lyöntikäskyn antanut mies oli ylimmäinen pappi. Kun hän sai kuulla sen, hän pyysi anteeksi menettelyään viitaten Mooseksen lain sanaan: *"Älä kiroa kansasi päämiestä."* (5)

Anteeksipyyntökin nousi hänen palavasta halustaan noudattaa oikeutta ja totuutta. Paavali ei suinkaan pyytänyt anteeksi itse vastalauseetta vääryyttä vastaan vaan ai-noastaan sen esitystapaa. Anteeksipyyntökin muodostui neuvoston jäsenten vääryyteen kohdistuneeksi vastalauseeksi, sillä vihassaan ja sokeudessaan he eivät omissa menettelytavoissaan piitanneet mitään lain vaatimuksista.

Paavali antoi menettelyllään esimerkin. Vääryyttä kohdatessaan kristitty on kutsuttu vastaamaan siihen pelkästään totuudella ja oikeudella. Muiden väärät menettelyta-

vat eivät oikeuta vastaamaan niihin samalla mitalla. Paavalin anteeksipyyntö nopeus rohkaisee meitäkin tekemään parannuksen heti, kun Jumala sana osoittaa meidän rikkoneen jossakin asiassa. Asioiden hautominen ei parannusta helpota.

Viimeinen vetoamus juutalaisten johtajille (6–10)

Paavali tiesi osan neuvoston jäsenistä olevan materialistisia saddukeuksia mutta osan ylösnousemukseen uskovia fariseuksia. Siksi hän huusi: *"Veljet! Minä olen fariseus, ja fariseuksia ovat isänikin olleet. Nyt olen täällä tuomittavana siksi, että panen toivoni kuolleiden ylösnousemukseen."* (6)

Sanat aiheuttivat neuvostossa sisäisen riidan, joka kehittyi väkivaltaiseksi. Sen keskeltä sotapäällikkö pelasti Paavalin ja vei hänet takaisin vankilaan.

Paavalin menettelyä on arvosteltu. Hänen on sanottu käyttäneen "hajota ja hallitse" –taktiikkaa pelastaakseen oman henkensä. Mutta siitä ei ollut kysymys. Hän teki uuden yrityksen voittaakseen edes osan neuvoston jäsenistä evankeliumin puolelle.

Fariseukset odottivat ja toivoivat Messiaan tuloa. He uskoivat myös ylösnousemukseen. Jos he olisivat suhtautuneet avoimesti kuulemaansa evankeliumiin ja tehneet oikeat johtopäätökset omasta uskostaan, heidän olisi ollut pakko tunnustaa, että Jeesus oli ylösnoussut ja heidän toivonsa täyttymys, heidän Messiaansa.

Kun meillä on helposti varsin kielteinen kuva fariseuksista, koska monet heistä olivat ulkokultaisia ja teeskentelijöitä vailla sydämen vilpittömyyttä, meidän on hyvä muistaa, että Paavali samaistui ryhmään vielä kristittyinäkin.

Synkkä yö vankilassa (11)

Ei liene ylivoimaista kuvitella Paavali tunteja vankilassa yön hiljaisina tunteina. Päälimmäisenä hänellä täytyi olla tunto täydellisestä epäonnistumisestaan päivän aikana. Hänen vakuutukseensa vilpittömyydestä oli vastattu herjauksin. Hänen vanhurskautensa vaatimukseensa oli vastattu vääryydellä. Hänelle ei ollut avautunut mitään todellista tilaisuutta todistaa Herrasta.

Yön hiljaisuudessa hänen sydämensä valtasi syvä masennus. Vaikka hän oli pyytänyt Jerusalemin matkaansa varten monien pakanaseurakuntien esirukouksia, hän ei ollut päässyt oikeastaan mihinkään tavoitteistaan. Tulevaisuuskin näytti epävarmalta. Häntä kalvoivat vakavat epäilyt mahdollisuuksistaan palvella enää Herran työssä. Hän oli asettanut tavoitteekseen Rooman: *"Minun pitää nähdä myös Rooma."* Nyt näytti siltä, että tämänkään tavoitteen toteutuminen ei ollut mitenkään itsestään selvää. Yö oli yksi Paavalin elämän synkimmistä. Se oli masennuksen ja epäilysten yö.

Moni meistäkin on kokenut pettymyksen syvyyttä juuri siksi, että koko sydämestämme olimme rukoilleet jonkun asian tai ihmisen puolesta, mutta silti epäonnistuimme, emme kyenneet auttamaan ahdistunutta tai johtamaan etsijää Herran luo. "Ei minusta ole tähän" oli vaimoni tuska Japanin työssä. Mutta Herran työ ei kaadu meidän epäonnistumisiimme. Hän vie usein työtään niiden kautta eteenpäin.

Herran läsnäolo ja puhe (11)

Mutta tämän ulkoisen ja sisäisen pimeyden keskelle ilmestyi Herra. Yöllä Herra seiso Paavalin edessä ja sanoi: *"Pysy rohkeana. Sinä olet todistanut minusta täällä Jerusalemissa, ja samalla tavoin sinun on todistettava myös Roomassa."* (11)

Jos rupeamme mietiskelemään, *miten* Herra ilmestyi Paavalille ja *miten* Paavali kuuli hänen puheensa, menetämme koko kertomuksen salaisuuden. Ratkaisevaa oli, *että* Herra oli siinä ja Paavali tiesi sen. Herra puhui ja Paavali kuuli sen.

Myötätuntoinen rakkaus

Herra seiso Paavalin luona. Hän tunsi ja tiesi, mitä Paavali oli kokenut ja miltä hänestä tuntui. Jerusalemissa Herra itsekkin oli kulkenut kärsimystien. Mutta juuri ristin tien ahdistavien kokemusten kautta hän oli saavuttanut voiton. Herran sydämen täytti myötätuntoinen rakkaus Paavalia kohtaan. Kysymys ei ollut säälistä. Myötätunto on aivan muuta kuin sääli. Sääli usein loukkaa ja painaa kärsivän alas. Myötätuntoinen osallistuu toisen taakan kantamiseen.

Herran olemuksen jumalalliseen salaisuuteen kuuluu, että ahdistuneen Paavalin vierellä seisova Herra koki omassa sydämessään kaiken Paavalin kokeman masennuksen. Kun Paavali oli alakuloinen ja toivoton Jerusalemin paatumuksen vuoksi, sama sydäntä raastava tuska osui myös Herran sydämeen. Kun Paavalilla oli epäilyksiä tulevaisuudestaan, Herra koki senkin hänen kanssaan.

Täsmälleen sama on totta jokaisen uskovan kohdalla. Herra on omiensa kanssa myös masennuksen montussa ja toivottomuuden syövereissä. Hän puhuu meille Ramatussa. Jumala on kaiken lohdutuksen Jumala. Hän tietää, millaista rohkaisua tarvitsemme ja haluaa antaa sen oman Sanansa kautta.

Herran sana tyydyttää tarpeet (11)

Kun Paavalin vierellä seissyt Herra alkoi puhua, hän vastasi kaikkiin Paavalin tarpeisiin. Masentuneelle kuului sana: *"Ole turvallisella mielellä!"* Kun Paavali koki epäonnistuneensa täydellisesti Jerusalemissa, Herra antoi toisenlaisen arvion: *"Sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa."* Voi olla, että menetelmässään ja toimenpiteissään Paavali oli epäonnistunut, mutta koska hänen vaikuttimensa olivat olleet puhtaat, Herra sanoi: *"Sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa."* Herralla oli myös sana Paavalin tulevaisuudenpelkoon: *"Sinun pitää todistaman minusta myös Roomassa"*. Kaikista voittamattoman suurilta tuntuvista vaikeuksista huolimatta Paavali tulisi todistamaan myös Roomassa. Herra täytti Paavalin pimeän yön valollaan ja kirkkaudellaan.

Herran armo kanssamme

Paavalin kokemus yön pimeydessä on kirkas kuva siitä, mitä tarkoittaa siunaus: "Herramme Jeesuksen armo olkoon kanssasi". Tänäänkin Herra tuo läheisyytensä siunauksen ja rohkaisun elämämme pimeisiin hetkiin. Hän muuttaa vankilat pyhäköiksi, pimeät yöt päivänpaisteeksi. Jo tänään hän sanoo niille uskollisille, jotka puhtain motiivein kilvoittelevat hänen työssään: "Hyvin tehty". Herra itse takaa myös tulevaisuutemme.

Herra valvoo lupauksensa täyttymisen

Koko Apostolien tekojen loppuosa mahtuu Herran sanojen *"Ole turvallisella mielellä"* ja *"Sinun pitää todistaman minusta myös Roomassa"* väliin. Luukas kertoo yksityiskohtaisesti, miten Herra piti antamansa lupauksen.

Uskonvarmuus

Herran yöllinen kohtaaminen merkitsi mullistusta Paavalin elämässä. Vaikka hän oli edelleen kasvokkain lukemattomien vaikeuksien kanssa, kaikki oli muuttunut. Paavalin sydämen täytti täydellinen varmuus. Kertaakaan tämän jälkeen Paavalin ei mainita joutuneen masennuksen valtaan, vaikka kärsimykset ja ahdistukset säilyivätkin hänen arkiympäristönään.

Monelle uskovalla, joista minäkin olen yksi, on ollut käänteeseen tekevää uskon elämässä, kun Herra on aivan sydämen syvyykseen asti ulottuvalla tavalla osoittanut, että pelastukseni varmuus ei ole omassa uskossani vaan Hänen lahjoittamassaan täydellisessä vanhurskaudessa. Hän sen hankki ja lahjoitti minulle. Siksi saan aivan täysillä jäädä Hänen tekojensa varaan ja jatkaa matkaa Hänen kanssaan iloisella mielellä.

Arvostelukyky uskossa

Paavalin uskonvarmuus ei merkinnyt heittäytymistä piittaamattomuuden valtaan. Turvallisuuteensa liittyvissä toimenpiteissä hän käytti kirkasta ja tasapainoista arvostelukykyään. Mutta kaikki tilannearvionsa hän satoi uskossa Herran todellisuuteen.

Henkeään uhkaavasta salaliitosta hän tiedotti joukko-osaston päällikölle. Hän odotti, että Rooma hoitaisi velvollisuutensa ja olisi oikeudenmukainen. Vähän myöhemmin hän turvautui kansalaisyhteisyytensä ja vetosi ylimpään oikeusasteeseen, keisariin. Merihädässä hän otti johdon käsiinsä. Missään ei enää näkynyt pelokkuutta tai masennusta. Hän eteni rauhallisena ja voimakkaana eteenpäin kohti päämäärää. Hänen rauhansa salaisuus oli siinä, että hän uskoi, minkä Herra oli hänelle pimeänä yön hetkenä sanonut.

Uhkaavat olosuhteet (12–15)

Paavalin ulkoiset olosuhteet eivät kuitenkaan olleet parantuneet. Hänen henkeään uhkasi salaliittolaisjoukko. Hän oli yksin, ilmeisesti myös hyvin pitkälle Jerusalemin seurakunnan unohtamana. Kun Pietari oli aikanaan ollut vankeudessa, seurakunta oli rukoillut yötä päivää hänen puolestaan. Nyt mistään vastaavasta Paavalin kohdalla ei mainita – vaikka maininnan puutteesta ei saakaan vetää liian pitkälle meneviä johtopäätöksiä.

Paavali oli yksin kaupungissa, joka uhkasi häntä joka puolelta uskonnollisuuden fanaattisuuden voimalla – uskonnollinen kiihko synnyttää aina kuolettavan vaarallista vihollisuutta. Vaikka hänen olosuhteensa olivat muuttuneet huonoista pahemmiksi, hän oli rauhallinen ja vahva. Hän tiesi, että mikään vihollisuus ei kykenisi estämään häntä todistamasta Roomassa, koska Herra itse oli luvannut sen hänelle.

Herran hallinta luonnollisin keinoin (16–35)

Herran tapaan hallita tilannetta ei aluksi sisältänyt mitään sellaista, mikä tavallisen ihmisen silmissä näyttäisi yliluonnollista. Herra käytti välikappaleena ensin Paavalin

sisarenpoikaa, joka oli kuullut huhun salaliitosta ja vei sanan eteenpäin. Sitten Herra vaikutti rauhaa rakastavan joukko-osaston komentajan Lysiaksen sydämeen niin, että hän ryhtyi toimiin Paavalin suojelemiseksi.

Herra vapautti Paavalin yli neljäkymmenen verenhimoisen miehen muodostamasta uhasta. Hän teki sen asettamalla Paavalin yöllä ratsun selkään, viemällä hänet pois Jerusalemita ja lähettämällä sotaväenosaston huolehtimaan hänen turvallisuudestaan. Lopulta Herra suojeli häntä Kesareassa Herodeksen linnan muureilla. Paikka oli kyllä vankila. Mutta vankila on silloin palatsi, kun Herra järjestää sen palvelijalleen. Herran ylikuonnollinen toiminta näkyi mitä luonnollisimmissa asioissa.

Usko näkee Herran käden

Kun elämä ympärillämme joutuu kaaokseen ja sekasortoon, ihmisistä ei ole meille apua. Mutta koska Herra on sitoutunut omiinsa, saamme olla rauhalliset. Hän voi käyttää pelastukseemme pieniä asioita – niin kuin uteliasta sisarenpoikaa. Tai hän voi käyttää pelastukseemme suuria asioita – niin kuin roomalaista joukko-osastoa. Herran kirkkaus näkyy uskolle myös siinä, missä maailma ei näe mitään.

Kausiloma Kesarean vankilassa

Tämän päivän lähetystyöntekijät palaavat kotiseurakuntiinsa aina säännöllisin välein. Kotimaan jaksoa kutsutaan usein kausilomaksi, vaikka lomaa siitä on yleensä vain pieni osa, muu on kotimaan työtä. Vieraisissa kulttuureissa työskentely on henkisesti erittäin kuormittavaa ja lähetit tarvitsevat taukoja. Sen lisäksi heillä on kotimaassa tärkeä tehtävä kertoa Jumalan teoista lähettäville seurakunnille, sillä lähetystyö on koko seurakunnan tehtävä. Toki Paavalikin oli lähetysmatkojensa välissä käynyt lähettävän seurakuntansa luona Antiokiassa, mutta runsaan 20 vuoden kiertävä työ oli verottanut hänen voimiaan, kun hänen työnsä tapahtui monenlaisten vaarojen keskellä. Niistä hän antaa tiivistelmän näin:

Olen nähnyt enemmän vaivaa ja ollut useammin vankeudessa kuin he (valheapostolit). Minua on piesty ylen määrin, monta kertaa olen ollut kuolemanvaarassa. Juutalaisilta olen viidesti saanut yhtä vaille neljäkymmentä raipaniskua. Kolmesti minua on ruoskittu, kerran minua on kivitetty, kolme kertaa olen joutunut haaksirikkoon, vuorokauden olen ajelehtinut meressä. Olen usein ollut matkoilla, ollut vaaroissa virtojen vesillä, vaaroissa rosvojen takia, vaaroissa heimolaisten puolelta, vaaroissa pakanoiden puolelta, vaaroissa kaupungeissa, vaaroissa erämaassa, vaaroissa merellä ja vaaroissa valeveljien parissa. Olen ollut työssä ja vaivassa, valvonut paljon, kärsinyt nälkää ja janoa, paastonnut usein ja kärsinyt kylmää ja alastomuutta. Kaiken muun lisäksi on ollut jokapäiväistä tungosta luonani, huolta kaikista seurakunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi? (2. Kor. 11: 23-29)

Nyt Paavali joutui viettämään kaksi vuotta Kesareassa Herodeksen linnassa lievässä vankeudessa. Jumala järjesti hänelle kausiloman turvallisessa paikassa, sillä kaikkialla muualla kuin vankilan muurien sisäpuolella häntä uhkasivat murhanhimoiset ihmiset.

Meidänkään ei tarvitse ihmetellä sitä, jos Herra vie meidät paikkoihin, joihin emme omasta halustamme olisi halunneet mennä. Niissä Herra voi kuitenkin kirkastaa it-

sensä meille ja antaa levon sielullemme ja ruumiillemme. Niissäkin tilanteissa Herra on viemässä elämäämme varten tekemäänsä suunnitelmaa eteenpäin.

Hiroko Tayaman todistus

”Rakkaani, rakastakaamme toisiamme, sillä rakkaus on Jumalasta.” (1. Joh. 4:7)

Kuitenkin tiedän hyvin, miten vajavaista on meidän rakkautemme. Tai ainakin minun pitäisi tietää. Puolisoiden, lasten ja lähimmäisten kesken, niin jopa seurakunnassa asiat eivät mene niin kuin pitäisi. Ihminen, kun rakastaa eniten itseään. ”Ei ole yhtään vanhurskasta” niin kuin Raamattu sanoo. Siksi on lukematon määrä riitoja, vihaa, kateutta, syrjintää ja muita syntejä. Miten voi säilyttää sydämen rauhan? Niin, juuri siksi Jumala lähetti ainoan Poikansa Jeesuksen tähän maailmaan.

”Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksesi.” (1. Joh. 4:10)

Vaikka olemme kristittyjä, jotka olemme uskoneet ja tunnustaneet tuon. Mutta ikävä kyllä me ihmiset työkiireissämme unohdamme helposti Jeesuksen. Näin tapahtuu minullekin usein. Vuoden 2006 jouluna erään kokouksen saarnan kautta Jumala tarttui minun ja äitini väliseen suhteeseen vaatien minua tekemään parannuksen. Ajattelin aina salaa joutuessani törmäyksiin äitini kanssa, että äitini on väärässä. Ei mieleenikään ollut tullut, että minun pitäisi tehdä parannus. Olin pelännyt ja pyrkinyt välttelemään äitiäni, joka käytti voimakkaasti vanhemman arvovaltaansa. Lapsuudesta muistan vain, miten hän minua moitti. Siksi pienes-tä pitäen suljin sydämeni häneltä. Toisaalta olisin halunnut häneltä hellyyttä. Viisikymppi-seksi asti suhdettani äitiin sävytti ristiriitaisuus, yksinäisyys ja tyhjiys.

Jeesus puhutteli minua hellästi ja kerta heitolla vapautti minut sydämeni taakasta. Kun kyy-nelissä tein parannuksen, kova asenteeni äitiäni kohtaan muuttui kiitolliseksi, pehmeän luon-nolliseksi rakkaudeksi. Siitä lähtien myös äidissäni alkoi tapahtua vähitellen muutosta. Kun Jeesus sulatti minun kovan sydämeni, kykenin lähestymään äitiä lempeästi. Eri tilanteissa sain kertoa hänelle myös Jeesuksesta. Samalla rukoilin tosissani, että hänkin pääsisi osalli-seksi pelastuksesta.

Äidilläni oli dementia ja silloin tällöin hän katosi jonnekin, päivän ja yön rytmi heitti kuper-keikkaa, hän soitteli sukulaisille ja ystävilleen keskellä yötä. Erään kerran kun yhdessä olim-me palaamassa autolla kirkosta kotiin, hän yllättäen kysyi minulta: ”Miten voisi saada kas-teen?” Hämmästyin ja kotiin tultuamme soitin heti pastori Okazakille. Saatuaan muutamia kertoja kasteopetusta kuukautta myöhemmin äiti kastettiin. Se oli syvästi koskettava tilanne. Kasteesta kahden kuukauden kuluttua muistisairaus paheni niin, että hän joutui hoitolaitok-seen. Ellei hän olisi silloin esittänyt kysymystään, kaste olisi ehkä jäänyt saamatta. Totisesti Jumala on rakkaus.

Toivon, että aina saisimme ottaa vastaan Jeesuksen sydämeemme päivittäisessä parannuk-sessa, niin että voisimme toistuvasti uudistua keskinäisessä rakkaudessaamme.

”Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, mekin olemme velvollisia rakastamaan toisiamme.” (1. Joh. 4:11) (2009)

Entä sinä?

Jos sinä olet Herran oma ja olet saanut pettymyksiä ja masennuksesi keskelle loh-dutusta ja rohkaisua, jaa sitä toki muillekin. Sinun kokemuksiasi Herra haluaa käyt-tää muiden avuksi ja omaksi kunniakseen.

Jos et tunne vielä henkilökohtaisesti Jeesusta, Hän kutsuu sinua luokseen. Hän antaa elämän ja yltäkyläisyyden omassa läsnäolossaan. Hänen seuraamisensa ei ole helppo tie, mutta sitä tietä ei tarvitse päivääkään kulkea yksin. Herra on tukena ja turvana loppuun asti.